

ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

Σκιαγραφία του χαρακτήρος του

«Ο Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ἡμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· οἱ ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβάσιν τῆς ἀναστρέφης, μιμήσθε τὴν πίστιν».

Δηλαδή νὰ μνημονεύετε καὶ νὰ ἐνθυμῆσθε τοὺς ἰσθιανόντας ὁδηγοὺς καὶ διδασκάλους ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι σὰς ἐλάλησαν τὸν λόγον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τούτων δὲ ἐξετάζοντες καὶ μνησθάνοντες ἀκριβῶς τὸ μακάριον τέλος τῆς ἐναρέτου καὶ ἀγίας αὐτῶν ζωῆς, νὰ μιμῆσθε τὴν βεβαίαν καὶ ἀκλόητον πίστιν τῶν (Ἐβρ. 1Γ' 7).

Σύμφωνα λοιπὸν καὶ μὲ τὸν θεῖον τοῦτον λόγον, μία τοιαύτη ἀνασκόπησις τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἐπισκόπου Κυθωνίας καὶ Ἀποκαρώνου Κυροῦ Ἀγαθαγγέλου, θὰ προτρέψῃ τὰ πνευματικά του τέκνα εἰς διόρθωσιν τοῦ βίου, εἰς μίμησιν αὐτοῦ, εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ὥρισεν εἰς ἡμᾶς καὶ τὸν ὁποῖον τόσον ἐναργῆ καὶ ζωηρὸν παρέστησεν ὁ ἐκλιπὼν Ἐπίσκοπος Ἀγαθάγγελος διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ βίου του.

Ἀπλὸς καὶ ἀπέριττος, ὅπως ἦτο ὁ Ἀγαθάγγελος, εἶδεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο κοινὸς τις ἱερεὺς. Ἄλλ' εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι στενώτερον μετ' αὐτοῦ συνεδέοντο καὶ ἀκριβέστερον τὸν ἐγνώριζον, ἐφανερώνατο ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀπέριττον ἐκείνου φαινόμενον ὕψος ἀρετῆς, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ περιγραφῆ.

Ἡ ἀρετὴ τὴν ὁποῖαν εὐθὺς ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην συνάντησιν καὶ συνομιλίαν ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῆ καθένας ποῦ θὰ τὸν ἐγνώριζεν, ἦτο ἡ ταπεινότης του. Ἦτο ταπεινός. Διὰ συνεχοῦς καὶ ἐπιμόνου καὶ ἀπὸ νεανικῆς ἡλικίας ἐργασίας, εἶχεν ἐκρριζώσει τοῦ ἐγωῦσμοῦ τὰς ρίζας, τὰς ὁποίας φέρει πᾶς ἄνθρωπος. «Τῷ τὴν τιμὴν τῆν τιμῆν» (Ρωμ. 1Γ' 17).

Ὅταν εὐρίσκητο πρὸ ἀνωτέρων του, ἐβλεπες τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν τὴν ὁποῖα καὶ ἡ ἡλικία εἶχε καταστήσει ἀκόμη περισσότερο σεβαστὴν, νὰ κύπητ ἐυλαβῶς ἐνώπιον

καὶ τοῦ νεωτάτου τὴν ἡλικίαν ἀνωτέρου ὡς ἓνας ἀπλοῦς ἱεράρχης, νὰ ἀποδίδῃ πλήρη σεβασμὸν καὶ νὰ ζητῇ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης τὰς εὐλογίας του. Καὶ ἐφ' ἃ ἐξομίζεις ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀσθενῆς ἱεράρχης ἐκύρτω ε τὴν ράχιν του ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκράτει ἀδούλωτον τὸ φρόνιμα εἰς τὴν καρδίαν του, ὕψωντο ὡς βράχος ἀμετακίνητος, ὅταν τὸ καθήκον τὸν ἐκάλει εἰς εὐστάθειαν καὶ ἀπήτει νὰ χρησιμοποίησιν τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας. Καὶ ὡμίλει τότε τὴν ἀλήθειαν ὄχι μὲ ἐγωῖσμόν, οὐδὲ μὲ ἄκαιρον ἐπίδειξιν παλληκαρισμοῦ, ἀλλὰ μὲ ὄλην ἐκείνην τὴν ταπεινότητα, ἡ ὁποία ἐχαρακτήριζεν ὅλοι τὸν βίον του. Συγχρόνως δὲ καὶ μὲ ὄλην τὴν σταθερότητα ἡ ὁποία οὐδεμίαν ἐπιτρέπει παρέκλισιν ἀπὸ τὴν κατεύθυνσιν τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ καθήκοντος. Ἐγνώριζε νὰ ἀρέσκη τὸ πλησίον εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν» (Ρωμ. 1Ε' 2). Ἀλλὰ ὅταν ἡ ἀρέσκεια αὐτὴ ἐβλεπε ὅτι ἀντὶ ὠφελείας ἔφερε βλάβην, ἦτο ἔτοιμος νὰ σκυθρωπάσῃ καὶ ἀντὶ ἐπιεικειᾶς νὰ μεταχειρισθῆ αὐστηρότητα. Ἐν τῇ ταπεινοφροσύνῃ του θὰ εἶχε λησμοῖσῃ τὸ μέγα ἐκείνο παράγγελμα τοῦ θεοῦ Παύλου: «Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγοῦμαι» (Αὐτ. 1Β' 10). Ἡ ταπεινοφροσύνη του συνδεδασμένη μὲ τὴν τήρησιν τῆς παραγγελίας ταύτης, προσέδιδεν εἰς τὸν χαρακτήρα του λεπτότητα καὶ εὐγένειαν ἡ ὁποία ἦτο πολὺ καταφανέστερα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. Εὐγένειαν ἀληθῆ, μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν ψευδῆ καὶ ἐπίπλαστον ἐκείνην εὐγένειαν, τὴν ὁποῖαν παρουσιάζουσι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐποχῆς. Ἐγνώριζε νὰ τιμᾷ τοὺς πάντας καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ὑποδεεστέρους καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐξαρτωμένους, αὐτὰ τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα καὶ ὅταν ἡ τελευταία ἀσθένεια ἐπέβαλλε νὰ μείνῃ κλινῆρης ἀνεσηκάνετο ἀπὸ τῆς κλινῆς διὰ νὰ τὰ ὑποδεχθῆ καὶ τὰ τιμῆσῃ.

Οὐδὲ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς

συγγενεῖς του, οὐδὲ πρὸς τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφοὺς του, ἐφέρετο κατὰ διάφορον τρόπον. Πάντοτε ἡ λέξις «κύριε» δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη του, προκειμένου νὰ προσφωνῆται συνεργάτην, συγγενῆ, πνευματικόν του τέκνον.

Ὁ ἐκλιπὼν Ἐπίσκοπος Κυθωνίας καὶ Ἀποκαρώνου Ἀγαθάγγελος Ξηρουχᾶκης παρουσιάζει ἑαυτὸν ὑπόδειγμα καὶ ζωηρὸν πρότυπον τῶν διδασκομένων ἐνώπιον ἐκείνων τοὺς ὁποῖους ἐδίδασκε ἐπὶ τόσας δεκαετίαις.

ΙΩΑΝ. ΔΟΥΖΕΝΑΚΗΣ

Η ΚΡΗΣΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

